

Een ongeneeslijke blaasziekte, interstitiële cystitis (IC), maakte het leven van Suzanne (50) tot een hel. Na zeven heel zware jaren kreeg ze in het UZA eindelijk een correcte diagnose. 'Sinds mijn operatie vorig jaar ben ik aan een tweede leven begonnen', zegt ze overgelukkig.

'MIJN TWEEDE LEVEN, MOOIER DAN OOI'

IC is een zeldzame maar invaliderende blaasziekte. Patiënten moeten twintig tot vijftig keer per dag plassen en hebben veel pijn. Suzanne: 'Het begon in 2002 met wat vaker moeten plassen en soms een pijnlijke drang. Ik woonde en werkte toen in Frankrijk en de uroloog daar sprak van een overactieve blaas. Medicatie en bekkenbodemoefeningen hielpen niet. Drie jaar later keerde ik naar België terug. Door mijn ziekte had ik mijn job als exportmanager moeten opgeven.'

Er volgden nog tal van doktersbezoeken en behandelingen, waaronder diverse operaties. Allemaal tevergeefs. Suzanne slikte op de duur meer dan 15 pillen per dag en kon nog moeilijk stappen. Ze zakte almaar dieper weg. 'Ik leed veel pijn en moest tot 24 keer per dag naar

toilet. Ook 's nachts moest ik zowat elk anderhalf uur plassen. Behalve voor mijn werk kwam ik de deur niet meer uit.'

Opluchting en opdoffer

De juiste diagnose werd pas in 2009 gesteld door prof. dr. Jean-Jacques Wyndaele, diensthoofd urologie van het UZA. Een grote opluchting, maar tegelijk een opdoffer. IC is immers ongeneeslijk. Een stoma als behandeling zag Suzanne niet zitten. Uiteindelijk stemde ze toe in een zware en riskante operatie: uit een stuk darm en appendix zouden een nieuwe blaas en plasbuis worden gemaakt. De ingreep werd vorig jaar in mei uitgevoerd door prof. Wyndaele en zijn team.

'Alles is schitterend verlopen', zegt Suzanne. 'Het team heeft me tijdens die vier weken in het UZA door de vele

moeilijke momenten heen geholpen. Ik sondeer nu zo'n vijf keer per dag via een minuscule, onzichtbare opening in mijn navel. Van buiten zie je niets van de ingreep.'

Suzanne begon aan een tweede leven. 'De pijn is helemaal weg en ik neem geen medicatie meer. Ik kan weer langer slapen, werken zonder pijn, naar een concert of film gaan, buitenlandse beurzen bezoeken... Ik ben nog wat vaker moe, maar de operatie is ook nog maar acht maanden achter de rug. Iedereen die me kent, noemt het een wonderlijke transformatie. Ik ben weer mezelf, zonder angst en pijn.

Ik zeg vaak lachend dat prof. Wyndaele de man van mijn leven is – ik ben hem ontzettend dankbaar. Mijn tweede leven is een rijker leven doordat ik nu weet hoe waardevol eenvoudige dingen zijn.'